

עפ"ת 44741/04/21 - עדי זוהר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 44741-04-21 זוהר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 346215/2017

בפני כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מערער עדי זוהר
נגד מדינת ישראל
משיבה
המערער באמצעות עו"ד קריטי
המשיבה באמצעות עו"ד גסנר- פרנבך

פסק דין

בפני ערעור כנגד פסק דינו של בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז (כב' סגנית הנשיא אוסטפלד - נאוי) בתיק פל 582-01-18 מיום 4.3.21 לפיו הוטלו על המערער פסילת רישיון נהיגה למשך 3 שנים, פסילה על תנאי, מאסר על תנאי וקנס בסך של 5000 ₪, בעקבות הרשעתו בנהיגת רכב ביום 6.8.17 בהיותו שיכור, לאחר שבבדיקת שתן שנערכה למערער נמצא סם מסוג קוקאין (עבירה לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961; להלן: **פקודת התעבורה**).

הערעור הופנה תחילה כנגד חומרת העונש, אולם לאחר שמיעת טיעונים הנוגעים לענישה, ביקש ב"כ המערער לדחות את הדיון, והוגשה בקשה להרחיב את הודעת הערעור גם כנגד ההרשעה.

הערעור כנגד ההרשעה נסב לשאלת קיומו של חשד סביר לשימוש בסמים, שבגינו נתבקש המערער על ידי שוטרים למסור דגימת שתן, שבה נתגלו עקבות הסם כמתואר.

על פי העובדות שנקבעו בהכרעת הדין עוכב המערער על ידי השוטרים הילה וג'ימה ופבל אולשניצקי, לאחר שנראה נכנס ברכבו, כשלידו יושב נוסע, שושן דוד שמו, לשטח מבודד בלוד אליו מובילה דרך עפר, המכונה "מתחם נימר", ויוצא ממנו לאחר מספר דקות. על פי עדויות השוטרים "מתחם נימר" מוכר להם נוכח ניסיונם המקצועי והיתקלותם התדירה ברוכשי סמים במקום, כאתר למכירת סמים (השוטרת וג'ימה ע' ע' 19-20 לפ', דוח פעולה ת/6; השוטר אולשניצקי, ע' 23 לפ'; דוח פעולה ת/8). המערער נשאל לפשר מעשיו במקום, לאחר שהועמד על זכותו שלא להשיב לשאלות השוטרים, וטען כי הגיע למקום לצורך חיפוש פועלים לעבודת שיפוף בביתו בקרית עקרון, כאשר לדברי השוטר אולשניצקי המקום אינו מוכר כנקודת איסוף לפועלים ("אין אנשים שיושבים בחוץ" (ע' 24)). יש לציין כי מת/6 עלה כי שושן טען בפני השוטרת כי הגיעו למקום כדי להוריד פועל אותו הסיעו מביתו של המערער. אולשניצקי העיד בנוסף כי המערער מסר תשובה סותרת לגבי משך שהייתו בתוך המתחם. לשאלה של השוטר אם ומתי השתמש בסמים, השיב לו המערער כי השתמש בחשיש לפני עשר שנים. השוטר אולשניצקי מסר בנוסף, כי עיניו של המערער היו אדומות

והאישונים מורחבים (ת/8). לדברי אולשנסקי התגבש חשד סביר לשימוש בסם, נוכח נסיבות שהייתו של המערער במקום, תשובותיו ומראהו.

בערעור משיג הסניגור המלומד כנגד קיומו של חשד סביר אותו ביססו השוטרים בעיקר על הגעתו של המערער למקום המוכר להם כתחנת סמים. נטען כי לא הוכח מה היה הבסיס לקביעה בדבר טיבו של אותו מתחם כמקום להפצת סם מסוכן, ואף צוין כי לא ניתן להתבסס על ההתרשמות הסובייקטיבית בדבר עיניו האדומות של המערער.

אין אני רואה מקום לקבלת הערעור כנגד ההרשעה.

כפי שנפסק ב- רע"פ 10141/09 אברהם בן חיים נ' מדינת ישראל (6.3.2012), בשינויים המחוייבים לענייננו, ובית משפט קמא עמד על כך בפסק דינו- **"התנאים בהם יתקיים חשד סביר המצדיק עריכת חיפוש ללא צו שיפוטי אינם ניתנים להגדרה ממצה וחד-משמעית. יישום המבחן מבוסס על נסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה, על המידע שהיה בידי השוטר בעת עריכת החיפוש ועל ניסיונו ושיקול דעתו המקצועיים של השוטר שערך את החיפוש"**.

מעדויות השוטרים בבית משפט קמא עלה בהרחבה כי לפי ניסיונם רב השנים, קיימת באיזור "מתחם נימר" פעילות ענפה של שימוש ומכירת סמים, והם עצרו לא אחת צרכני סם במקום. בית המשפט קבע בהכרעת דינו כי התרשם כי עדויות השוטרים מבוססות על ידיעתם האישית וניסיונם, ולא על מידע מודיעיני (ע' 46 להכרעת הדין). נוכח "גיחתו" הקצרה של המערער למתחם, כאשר הסברו כי בא לחפש פועלים לא נשמע אמין נוכח היעדר פעילות הקשורה באיסוף פועלים במקום (ומשלא ניתן אמון בעדותו בבית המשפט), ולנוכח התרשמותו של השוטר מעיניו של המערער כי עשה שימוש בסמים, נוצרה תשתית נאותה לקיומו של חשד סביר. בנסיבות אלה היו השוטרים רשאים לדרוש מהמערער מתן דגימת שתן, מכוח הסמכות על פי סעיף 64ב(ב) לפקודת התעבורה, ולא ראיתי מקום להתערב במסקנה זו.

באשר לעונש. בית המשפט עמד בגזר דינו על כך שלמערער הרשעות קודמות בפלילים ובכללן עבירות סמים. בנוסף, עומדות לחובתו 41 הרשעות בתחום התעבורה, וכן הרשעה בעבירה דומה של נהיגה בשכרות, בגינה נדון ל- 4 חדשי פסילת רישיון נהיגה, מאסר מותנה והתחייבות כספית. עוד צוין, כי המערער הופנה לממונה אך לא נמצא כשיר לנשיאת עבודות שירות.

בית המשפט קמא ציין כי מתחם העונש ההולם בגין נהיגה בשכרות נע בין עונש מאסר מותנה למספר חודשי מאסר וכי העונש הראוי הוא מאסר בפועל, אך משלא עתרה התביעה לעונש זה, יש להימנע מהטלתו. עם זאת סבר בית המשפט כי יש להטיל פסילה ארוכה יותר מתקופת המינימום הקבועה לעבירה, נוכח חומרת העבירה ולאחר שעולות מתסקירי שירות המבחן אינדיקציות להמשך שימוש בסמים "או לכל לפחות מעלות תמיהה לגבי מצבו ההתמכרותי" של המערער.

בעניין זה צוין, כי בתסקיר מיום 16.1.20 טען המערער כי לא ביצע את העבירה ובדעתו לערער על הרשעתו, וסירב לקשר טיפולי עם שירות המבחן; מהתסקיר מיום 3.11.20 עלה כי המערער נמנע מלצאת מביתו בשל היותו בקבוצת סיכון, ולא הגיע לבדיקת שתן אליה זומן; בתסקיר מיום 13.12.20 עלה כי בבדיקת שתן שנערכה למערער נמצאו שרידי קוקאין וסבוטקס. טענת המערער כי תוצאות הבדיקה קשורות בתרופות שהוא נוטל, נשללה. המערער זומן לבדיקה סמים נוספת אולם לא התייצב. נוכח אי שיתוף הפעולה של המערער נמנע שירות המבחן ממתן המלצה טיפולית.

בנימוקי הערעור - המכוון בעיקרו כנגד שיעור עונש הפסילה הממשי שהוטל, מעל פסילת המינימום בת השנתיים הקבועה בסעיף 39א לפקודת התעבורה, נמנו נסיבותיו האישיות של המערער, יליד שנת 1957; אב לילדים משתי מערכות יחסים; נכות בשיעור של 100 אחוזים בשל מחלת ריאות (COPD); בעיות דיכאון; עבר התמכרותי בסמים, ושימוש בתחליפי סם.

ב"כ המערער סבור בנוסף, כי יש ליתן משקל לקולא לכך שמדובר בעבירה שבוצעה בשנת 2017, ונטען כי בית המשפט נתן משקל יתר לכך שהמערער הורשע בעבירה דומה בשנת 2010 בגינה הוטלו 4 חדשי פסילת רישיון נהיגה, ובעונש שהוטל יש משום "קפיצת מדרגה ענקית" מהעונש שנגזר עליו בעבר. ב"כ המערער ציין כי המערער היה מעורב בעבר בפלילים וריצה עונשי מאסר, אולם זנח את הדרך העבריינית בשנת 2005 ומאז עבר לגור עם אימו ומטפל בה במסירות, ונזקק לרישיון לצורך פרנסתו, וצרכים רפואיים, שלו ושל אימו. עוד סבור הסניגור כי ניהול ההוכחות לא צריך לעמוד למערער לרועץ בקביעת העונש.

בנסיבות אלה, סבור ב"כ המערער כי יש להורות על הפחתת עונש הפסילה והעמדתו על 11 חדשי פסילת רישיון נהיגה. עבירה של נהיגה בשכרות או תחת השפעת סמים מסוכנים, הינה רעה חולה העלולה להביא ישירות לקטל בדרכים, והדברים ידועים. נקבע כי **"נהיגה בשיכרות הפכה בשנים האחרונות ל'מכת מדינה' אשר מעמידה בסיכון את שלום הציבור ואת ביטחונו. משכך, על בית המשפט מוטלת האחריות להרחיק נהגים פורעי חוק מהכביש ולהחמיר ולנקוט ביד קשה כלפי אלו הנוהגים תחת השפעת משקאות משכרים"** (רע"פ 4766/19 יחיה נ' מדינת ישראל (15.7.2019)). פסילת המינימום למשך 24 חדשים נועדה מטבע הדברים להדגיש צרכי ענישה בסוג עבירות חמור זה.

כתב האישום הוגש בחודש ינואר 2018, והמערער הורשע ביום 14.2.2019 לאחר ניהול הוכחות, לאחר שהכחיש את ביצוע העבירה והעלה טענות, שנדחו כאמור לבסוף, לגבי נסיבות הגעתו ל"מתחם נימר", ואף נטענו טענות שונות שנזנחו בערעור, לגבי שרשרת העברת הבדיקה וממצאי בדיקת הסם. עוד יש לציין כי הדיונים התעכבו בשל אי התייצבות של המערער, ולפחות פעמיים (במועדים 19.1.20 ו- 17.2.21) היה צורך בהוצאת צוי הבאה.

בנסיבות אלה אין אני רואה חומרה בפסק דינו של בית משפט קמא, וכאמור נמנע בית המשפט מהטלת מאסר בפועל. ערכאת הערעור אינה גוזרת את הדין מחדש, ומקום בו לא נתגלו טעמים מובהקים להתערבות בעונש, יש להימנע מכך. בעניינינו, המערער אינו מגלה כל נטיה ממשית לחדול מהעיסוק בסם, כפי שעולה מתסקירי שירות המבחן, ואף אינו מגלה אחריות אמיתית לביצוע העבירה, ומשכך הטלת עונש פסילה לתקופה ממושכת יותר מעונש הפסילה, אינה מהווה חריגה המצדיקה התערבות, גם בשים לב לעברו של המערער.

עם זאת, לפני משורת הדין, הגעתי למסקנה כי ניתן להקל קמעא בעונש הפסילה, נוכח מצבו הבריאותי של המערער, המקשה עליו נידודות בשל מצב בעיות נשימה קשות, ומשהמערער מטפל באימו. נוכח כך, החלטתי להפחית 6 חדשים מעונש הפסילה הממשי, ולהעמידו על 30 חדשי פסילת רישיון נהיגה. שאר העונשים שהוטלו, יישארו על כנם כפי שקבע בית משפט קמא.

הערעור נדחה איפא, למעט לעניין ההפחתה מעונש הפסילה הממשית.

המזכירות תעביר פסק הדין לידי הצדדים והמערער.

ניתן היום, י"ג חשוון תשפ"ב, 19 אוקטובר 2021, בהעדר
הצדדים.